

עת"א 7378/10/15 - נואף אל מטור (אסיר), נגד ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

בית המשפט המחוזי בחיפה

15 אוקטובר 2015

עת"א 7378-10-15 אל מטור(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

העותר

נואף אל מטור (אסיר),

ע"י ב"כ עו"ד שלומי הלברשט

נגד

המשיבה

ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

פסק דין

בפנינו עתירה המופנית כנגד החלטת ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון, החלטה מיום 8.9.15, אשר דחתה את בקשתו של העותר לשחרור מוקדם על תנאי ברישיון.

העותר מרצה עונש מאסר למשך 15 חודשים בגין הרשעתו בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק, קשר לפשע, פגיעה באתר עתיקות, חפירה ללא רישיון ופעולות באתר עתיקות ללא אישור. בתמצית יצוין כי העותר תושב שטחי הרשות הפלסטינאית, קשר קשר עם אחרים והגיע לאתר עתיקות ארכיאולוגי במדבר יהודה, במצוק הצפוני של נחל צאלים. ביחד עם האחרים שהיו מעורבים בפרשה ביצע העותר פעולות של חפירה בתוך מערה לצורך גילוי עתיקות. העותר וחבריו חשפו מסרק כינים מעץ מהתקופה הרומית הקדומה, ותוך כדי העבודות פגעו בעתיקות. פקחים של רשות העתיקות איתרו את העותר וחבריו, ועצרו אותם.

בית משפט השלום בבאר שבע גזר על העותר עונש של 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, עונשי מאסר מותנה וכן קנס כספי. בית המשפט המחוזי בבאר שבע קיבל חלקית ערעור של העותר וחבריו, הפחית את עונש המאסר ל-15 חודשי מאסר ואת הקנס הכספי לסך של 6,000 ₪. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר נדחתה (רע"פ 526/15).

כאמור, הובא העותר בפני ועדת השחרורים. על אף שהתנהגותו של העותר תקינה ולא נטענה כל טענה בעניין מסוכנות, החליטה הוועדה לדחות את בקשתו של העותר לשחרור מוקדם וזאת בשים לב לחומרת המעשה שבביצעו הורשע העותר ביחד עם חבריו. ועדת השחרורים ציטטה בהחלטתה את מתוך פסק דינו של בית המשפט המחוזי שדן, כאמור, בערעור וציינה את הנזק הרב שנגרם לאתר העתיקות. הוועדה הדגישה את הכלל, כי אין לאסיר זכות מוקנית לשחרור

מוקדם בטרם השלים את ריצוי מאסרו, ובסיכומו של דבר קבעה כי העותר אינו עומד בתנאים לשחרור מוקדם, תוך שהיא מציינת כי מתוך מעשיו ניתן ללמוד על מסוכנותו.

ערים אנו להלכה, לפיה רק במקרים חריגים יתערב בית משפט מנהלי בהחלטתה של ועדת שחרורים. בטרם נתייחס לנימוקי הוועדה נזכיר כי הלכה היא ש"ועדת השחרורים הינה גוף מקצועי סטטוטורי, המורכב משופט ואנשי מקצוע בעלי מומחיות בתחום זה, ולפיכך שיקול הדעת הנתון לוועדה בבואה לבחון את השיקולים הנזכרים לעיל, הינו רחב (רע"ב 4518/08 בן ישי נ' וועדת השחרורים (4.6.2008); עניין עסילה, בפסקה 10). ככלל, בית המשפט, המעביר ביקורת שיפוטית על החלטות הוועדה, ייטה שלא להחליף את שיקול דעתה של הוועדה בשיקול דעתו, והתערבותו תצטמצם אך במקרים בהם ניכרים בהחלטותיה של הוועדה פגמים משפטיים, בהתאם לעילות המוכרות מהמשפט המינהלי, דוגמת חריגה קיצונית ממתחם הסבירות (עניין עסילה, שם; רע"ב 8040/12 אבו סיף נ' היועץ המשפטי לממשלה (26.12.2012))" [רע"ב 6566/13 שלמה דביר נ' היועמ"ש ואח' (ניתן ביום 11/2/14)]. "בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים אינו פועל כערכאת ערעור על החלטת הוועדה, אלא הוא בוחן את החלטת הוועדה כהחלטה מינהלית, ומכאן שהתערבותו של בית המשפט תיעשה רק במקרים בהם קמה עילה מאלה המאפיינות את המשפט המינהלי כנגד החלטת הוועדה. על בית המשפט לשמור על מרחב של שיקול דעת לוועדה בהחלטתה לגבי שחרור אסירים, ולהתערב בהחלטותיה רק אם הן לוקות בחוסר סבירות קיצוני (ראו בין השאר: ע"א 2/83 ועדת השחרורים נ' אסיאס, פ"ד לז(2) 688 (1983); בג"ץ 89/01 הוועד הציבורי נגד עינויים נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 871, 838 (2001); רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236 (2002))" [רע"ב 3686/10 סמיר גנאמה נ' ועדת השחרורים, (9/12/10)].

במקרה שבפנינו לא מצאנו כי קמה עילה להתערב בהחלטת ועדת השחרורים, אשר היא החלטה סבירה.

כפי שניתן ללמוד מהחומר שהוצג לפני ועדת השחרורים, מדובר בעותר שזהו לו מאסרו הרביעי. עברו הפלילי כולל ארבע הרשעות קודמות בעבירות רכוש, עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק ועבירות כנגד שוטרים. בעבר שוחרר משני מאסרים שחרור מוקדם (מאסר ראשון - שחרור על ידי נציב, מאסר שני - שחרור על ידי ועדה). כל אלו לא מנעו מהעותר לחזור ולבצע עבירות. ניתן ללמוד כי מדובר בתושב שטחים אשר נכנס לישראל פעמים רבות במטרה לביצוע עבירות, ומכאן גם ניתן ללמוד על מסוכנותו.

נוסיף עוד כי גם התנהגותו של העותר בכלא לא הייתה תקינה, כאשר במהלך מאסרו השתתף באירוע של סירוב לאכול, וזאת כחלק משביתת רעב של אסירים. נדגיש כי יתכן שלו היה אירוע זה האירוע היחיד בעניינו, כאשר אין לו עבר פלילי והתנהגותו תקינה, כי אז לא היה ניתן לאירוע זה משקל משמעותי. ואולם כאשר מצרפים את עבירת המשמעת בכלא לסדרה של הפרות חוק, כעולה מעברו הפלילי, לא ניתן לומר כי זהו האסיר אשר בעניינו יש מקום להתערב בהחלטת ועדת השחרורים, אשר דחתה את בקשתו לשחרור מוקדם.

נדגיש כי איננו מתעלמים מהעובדה שאת מאסריו הקודמים ריצה לפני זמן רב. עם זאת, אין בכך כדי להפחית מחומרת כניסתו החוזרת לישראל במטרה לביצוע עבירה, ובמסגרת של כנופיה מאורגנת.

בנסיבות אלו סבורים אנו כי לא ניתן לומר שהחלטת ועדת השחרורים לוקה בחוסר סבירות באופן שבו ניתן לומר כי ועדת השחרורים חרגה "באופן ממש ממתחם הסבירות, כדי שבית משפט זה יוכל להתערב בהחלטתה. על החלטתה של ועדת שחרורים להיות כה מוטעית עד כי שום ועדת שחרורים סבירה לא היתה יכולה להחליט כמוה" (בג"צ 89/01 הועד הציבורי לעינויים בישראל נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 828, 877; ראו גם רע"ב 1502/06, ערן טפליר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.4.06).

בסיכומו של דבר העתירה נדחית.

המזכירות תשלח פסק הדין לב"כ הצדדים.

לתשומת לב המזכירות - הסנגור ביקש כי פסק הדין ישלח אליו בפקס'.

ניתן היום, ב' חשוון תשע"ו,
15/10/2015, בהעדר
הצדדים.

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

בטינה טאובר,
שופטת

תמר נאות פרי, שופטת